

Alexandra Bizi: A kislány, aki nem tudott aludni

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit éjjelente rémálmok gyötörtek. Minden éjszaka felriadt, és kis szíve úgy kalapált, hogy még az ablaka alatt időnként gyűlést tartó állatok is hallották. Ugri, a veréb, Bajszos, a cica, Inci, az egér és Tappancs, a kutya nagyon kedvelték a kis-lányt, és aggódtak miatta, mert látták, hogy félelmek gyötrik. Bár ők egy-mással gyakran hajba kaptak, most mégis úgy döntöttek, összefognak, és újra gyűlést hívnak össze, ahol kitalálják, hogyan segítsenek a kislánynak. Gondolkodtak, tanakodtak, vakarták a fejük búbját, hátha eszükbe jut valami, de csak nem találtak megoldást.

Teltek-múltak a napok, s a kislány egyre jobban félt. Egy éjjel, amikor a városka főterén a toronyóra már elütötte az éjfélt, a kislány kitérte az ablakát, összehívta az utca állatait, és bejelentette nekik:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit éjjelente rémálmok gyötörtek. Minden éjszaka felriadt, és kis szíve úgy kalapált, hogy még az ablaka alatt időnként gyűlést tartó állatok is hallották. Ugri, a veréb, Bajszos, a cica, Inci, az egér és Tappancs, a kutya nagyon kedvelték a kis-lányt, és aggódtak miatta, mert látták, hogy félelmek gyötrik. Bár ők egy-mással gyakran hajba kaptak, most mégis úgy döntöttek, összefognak, és újra gyűlést hívnak össze, ahol kitalálják, hogyan segítsenek a kislánynak. Gondolkodtak, tanakodtak, vakarták a fejük búbját, hátha eszükbe jut valami, de csak nem találtak megoldást.

Teltek-múltak a napok, s a kislány egyre jobban félt. Egy éjjel, amikor a városka főterén a toronyóra már elütötte az éjfélt, a kislány kitérte az ablakát, összehívta az utca állatait, és bejelentette nekik:

- Soha többé nem fogok aludni!

Aztán leült az ablakba, és szomorúan várta a pirkadatot. Ugri, Bajszos, Inci és Tappancs nem tudták, mitévők legyenek, ezért úgy döntöttek, a kislánnyal tartanak.

- Akkor mi sem fogunk többé aludni! - jelentették ki egyszerre.

Egy idő után azonban le-lecsukódott a pillájuk, és még mielőtt hármat ütött volna az óra, már mindannyian elégedetten hortyogtak. A kislány elmosolyodott:

- Még ha alszotok is, akkor is ti vagytok a legjobb barátaim!

A napok óta tartó álmatlanság nyomot hagyott a kislányon: szeme égett és felduzzadt, arca sápadt lett a kimerültségtől, s természetesen egy szót sem tudott kiejteni anélkül, hogy ne ásítózott volna.

- Jót tenne szegénynek egy kis pihenés - vélekedett a pék.

- Szerintem ez a kislány egész egyszerűen lusta! - morogta egy öreg hölgy a zöldségesnél.

- Állandóan ásítózik és ábrándozik az órákon! - mérgelődött a tanító.

- El fogom tanácsolni az iskolából! - fenyegetőzött az iskolaigazgató.

Még az iskolatársai is kigúnyolták:

- Ásítózó álomszuszék, ásítózó álomszuszék! - kiabálták.

Ettől a naptól kezdve a városkában mindenki Álomszuszéknek hívta. Mit tehetett? Bezárkózott a szobájába, és elhatározta, hogy soha többé nem megy iskolába. Nem tudta elviselni, hogy mindenki csúfolja.

Az utca állatai maradtak csak a barátai. Éjjelente összegyűltek az ablaka alatt, és kérelték, hogy próbáljon meg aludni.

- Aludj, drága kicsi lány, nem érdemes ébren maradni! - tanácsolta Tappancs, a kutya.

- Nézd az éjszakát! Olyan békés és csendes! Aludj, és akkor soha többé nem fognak kicsúfolni! - próbálta meggyőzni Ugri, a veréb, mindhiába.

- Az orcád megint kipirul, ismét gyönyörű leszel és erős, kérlek, aludjál! - biztatta Inci, a kiséger.

De a kislány nem tudott aludni.

- Képtelen vagyok rá! - kiáltott fel, és sírni kezdett. - Ha elalszom, akkor megint rosszat fogok álmodni. Nem tudom, mit csináljak, nagyon félek!

Amikor Bajszos, a cica ezt meghallotta, és látta, hogy a kislány szeme megtelik könnyel, nagyon elszomorodott. Márpedig amikor Bajszos szomorú, akkor dühös is. És amikor dühös, akkor Tappancsal, a kutyával perlekedik.

- Hát nincsen semmilyen ötleted? Képtelen vagy valamilyen megoldást találni?

- Miért, te talán tudsz? - vágott vissza Tappancs, a kutya.

- Most aztán nagyon okosnak hiszed magad, ugye? - felelt Bajszos, a cica.

Megérkezett Inci is.

- Na te híres, a te tudományod meg csak abból áll, hogy ártatlan egereket kergetsz! - fakadt ki.

- Hagyjátok már abba a veszekedést! Így nem tudunk segíteni a barátun-kon! - szakította félbe a civakodást Ugri, a veréb.

Erre végre abba hagyták, és ismét rendesen viselkedtek, de bármennyire is törték a fejüket, nem volt egy épkézláb ötletük sem, hogyan segíthetnének a kislánynak.

Telt-múlt az idő, de semmi sem változott. Aztán egy szép napon nagyon furcsa dolog történt: valami, amire senki nem gondolt volna.

Kora reggel volt. Az emberek még javában az igazak álmát aludták, amikor hirtelen a pék borzalmas kiáltása törte meg a csendet. Más napokon a városka lakói komótosan, nyújtózkodva ébredtek, miután a toronyóra elütötte a hetet. Ma azonban hirtelen riadtak fel álmukból, magukra kaptak valamit, és gyorsan kiszaladtak a főtérré.

- Az óra! Az óra! Nincs meg a toronyóra! Valaki ellopta a toronyórát! - kiabálta kétségbeesetten a pék, és eszelősen futkosott föl s alá.

Aki csak összegyűlt a városka főterén, nem akart hinni a szemének: a nagy óra eltűnt! Mintha szárnya nőtt és elrepült volna! Pedig olyan szép óra volt! Az emberek a világ minden tájáról jöttek csodálni: sehol a világon nem volt még egy olyan szép toronyóra, mint ez.

- Hogyan fogunk ezután élni? - aggódott egy hölgy.

- Honnan tudjuk majd, hogy mikor kell kinyitnunk az üzletünket? - kiabálta kétségbeesetten az öreg zöldséges néni.

- Hogyan fogják tudni a gyerekek, hogy mikor kell elindulni az iskolába? - kérdezte elkeseredetten a tanító.

Ekkor egy hosszú hálórúhás, széles karimájú, piros kalapos hölgy azt javasolta, hogy készíttessenek egy másik toronyórát.

- Igen! Igen! Gyorsan hívjuk az órasmestert! - helyeseltek a többiek.

Amíg az órasmesterre vártak - messze lakott, kétórányi gyalogútra -, azon töprengtek, vajon ki lophatta el az órát. És hogy volt képes erre, amikor az olyan nehéz? És miért lopta el valaki a város legféltettebb kincsét? Vajon sikerül-e készíttetni egy ugyanolyat?

Megérkezett az órasmester. Öregember volt, hosszú, fehér szakállal, aki - úgy mondták - legalább száz esztendő megélt, és sok mindent látott már. Koppantott egyet a botjával, majd így szólt:

- Tudok készíteni egy ugyanilyet.

Mindenki nagyon izgatott lett.

- De ehhez huszonöt évre, hat hónapra és kilenc napra van szükségem. A városka lakói nagyon megijedtek. Kétségbeesetten jajgattak és sírva fakadtak.

- És addig mit tegyünk, apóka? - kérdezték szinte egyszerre.

Az öregember ismét koppantott egyet a botjával, és csendet kért.

- Tudom, ki lopta el a nagy órákat - jelentette ki. - Furcsa szerzet, egy manó. Nagyon messze innen, a világ végén lakik. Úgy hívják, Flabelino.

- Flabelino... ! Flabelino... ! — ismételték az emberek izgatottan.

- Hogyan találhatnánk meg ezt a Flabelinót, apóka? - kérdezte a hölgy a nagy, piros kalapban.

- Ennek egyetlen módja van. Nagyon figyeljetelek rám! Valakinek a város főterén három nap és három éjen át ébren kell várakoznia. A negyedik nap reggelén...

Bajszos, a cica, aki ezalatt mindvégig a piros kalapos hölgy hálórúhája alatt hallgatta, amit az apóka mondott, kibújt a hálórúha alól és szaladt a kislányhoz, hogy elújságolja a hírt.

- Máris indulok a térre! - mondta a kislány. - Hiszen én vagyok az egyetlen, aki képes ébren maradni három nap és három éjjel!

- Szerintem jobb, ha te nem mész sehova! - fonta össze a karját Inci, a kiséger. - Kicsúfoltak, és te mégis segíteni akarsz nekik?

- Találják csak ki egyedül a megoldást! - szólt határozottan Tappancs, a kutya. - Nincs értelme felajánlani a segítségedet az embereknek!

- Persze hogy nincs! Gondolj csak bele, iskolába sem jársz miattuk! - háborgott Ugri, a veréb.

De a kislány már döntött. Amikor a térre ért, épp az öreg órásmester kétségbeesett hangját hallotta, amint harmadjára is megkérdezi:

- Hát senki sincs ebben a városban, aki három nap és három éjjel ébren tud maradni?

- De igen, én! - suttogta a kislány olyan halkán, ahogy egy pillangó szárnya verdes. Aztán elismételte hangosabban:

- De igen, én!

Néhányan kacagni és újra gúnyolódni kezdtek:

- Nézzétek csak Álomszuszékot, pont ő lenne, aki ébren tudna maradni?!

- Hiszen egész nap csak aludna!

- Nézzétek a lusta, ásítózó Álomszuszékot!

- Ásítózó Álomszuszék, ásítózó Álomszuszék!

A kislány szeme megtelt könnyel, egy csepp legördült az arcán. Bajszos, a cica, aki ismét a piros kalapos hölgy lába körül forgolódott, olyan mérges lett, hogy kedve lett volna bárkit megkarmolni. Szerencsére erre már nem került sor, mivel az öreg órásmester, botját a földhöz koppintva, ismét mindenkit csendre intett:

- Van itt még valaki, aki három nap és három éjen át ébren tud maradni? - kérdezte mély hangján, komolyan.

Senki sem válaszolt.

Így a kislány három nap és három éjjel várt, csak várt a városka főterén. Persze nem volt egyedül: Ugri, Tappancs, Inci és Bajszos egy percre sem tágitottak mellőle.

Amikor elmúlt a harmadik éjszaka és megérkezett a hajnal, vele együtt megjelent Flabelino is. Nagyon megrémültek, amikor meglátták. Ugri a veréb ijedten bújt a kislány hajába, Inci, a kiséger Tappancs hátára mászott, miközben a kutyus és Bajszos néhány lépést hátráltak. Igaz, ami igaz, nem hétköznapi teremtmény volt. Az órásmester jól mondta, a manók családjába tartozott: bőre sötét volt, a farka vékony és hosszú, a füle nagy, a szeme pedig huncutul csillogott. Még a legbátrabbak is megijedtek tőle. Amint a kislányhoz ért, a farka végét fogva, akár egy herceg, mélyen meghajolt előtte, majd hivatalos hangon így szólt:

- Flabelino vagyok, a koboldok és a manók földjéről.

A kislány is meghajolt, és mosolyogva válaszolt:

- Azt hittem, a koboldok csak karácsonykor jönnek elő.

- Én nem közönséges kobold vagyok - jelentette ki Flabelino büszkén. - Ha komoly okom van rá, még a szabályoknak és a tiltásoknak sem engedelmeskedem.

- Nem félsz, hogy megbüntetnek?

- Én semmitől sem félek, ha úgy érzem, ezzel segíthetek másokon.

- Én sem félek! - kiáltott fel hirtelen Bajszos, aki mindvégig a kislány háta mögött maradt. - És tudnod kell, hogy te most Bajszossal, a cicával beszélsz, aki megvédi a kislányt, ha kell!

- És Tappancsal, a kutyával! - vakkantotta Tappancs. - Nagyon élesek ám a fogaim, úgy merészelje bárki is bántani ezt a kislányt! - csatlakozott bátran Inci, a kiséger.

Ugri, aki még mindig a kislány hajában bujkált, belesuttogott a fülébe:

- Én inkább nem jövök elő, itt foglak megvédeni.

Flabelino egyenként végigmérte őket és mélyen meghajolt előttük. Aztán a kislányhoz fordult, és azt mondta:

- Látom, hűséges barátaid vannak, de ha megengeded, lenne egy kérdésem.

- Figyelek - nyitotta tágra a szemét a kislány.

- Azon gondolkodtam, hogyan hagyhatott magára egy ilyen kislányt a városka ebben a nehéz feladatban.

- Mert egyedül csak én tudtam három nap és három éjjel ébren maradni.

- Hogyhogy? - kérdezte Flabelino csodálkozva.

- Én sohasem alszom. Nem akarok aludni. Amikor alszom, rémálmaim vannak, és nagyon félek - mondta szomorúan a kislány.

- Ez nem jó! — Flabelino elgondolkodott, majd folytatta. - Amikor még kicsi kobold voltam, sokszor álmodtam rosszakat, mint ahogyan te is. Egy napon, amikor szomorúan sírdogáltam, a nagyapám nagyapja nagyapjának a nagyapja megjelent, és mutatott egy koboldfogást. Akarod, hogy neked is megmutassam?

- Persze hogy akarom!

Tappancs, Inci, Bajszos és Ugri tette készen figyeltek, akárcsak katonák a csata előtt, és várták, mi történik. Nem igazán bíztak meg Flabelinóban.

Flabelino nagy komolyan hátralépett egyet, majd mozdulatlanul állt pár másodpercig. Aztán kétszer meghúzta a fülét, egyszer a farkát, csinált három szaltót a levegőben, belenyúlt a zsebébe, majd kihúzott onnan egy nagy, színes könyvet. Odaadta a kislánynak, s ismét meghajolt, akár egy herceg a hercegekisasszony előtt.

- Ebben a könyvben található a világ legcsodálatosabb rajzai, a legvidámabb történetei és a legszebb versei.

Majd három másik szaltó után folytatta:

- Aki elalvás előtt ebből a könyvből olvas, békésen fog aludni, és gyönyörűeket álmodik!

A kislány szorosán magához ölelte a könyvet. Erezte, ahogy arcocskája felhevül és tűzpiros lesz. Gondolhatjátok, mi történt! Mindenki nagyon megörült és vidáman mosolygott. Ugri, a veréb is előjött a rejtekhelyéről, és ujjongva kiabálta, ahogy csak a torkán kifért:

- Hurrá, hurrá, hurrá! Éljen Flabelino manó!

Tappancs, a kutya átölelte a kislányt, és csak sírt, csak sírt és sírt, mint ha még sohasem sírt volna életében. Inci, a kiséger Flabelino szaltóit próbálta túlszárnyalni. Ami Bajszost, a cicát illeti, ő háromszor ajult el, úgy megilletődött. Mikor végre magához tért, kitalált egy cicanótát:

Félre bánat, bú és könny
Édes álmodt e könyv
Elillan e pillanat
Mire jó a pirkadat
Itt az álom, kicsi lányom:
Továtűnnek már a rémek,
Soha többé nem kell félned!

Közeledett a reggel. Eljött az idő, hogy Flabelino hazainduljon a koboldok és a manók földjére.

- Flabelino - szólt a kislány - elfelejtetted visszaadni a toronyórát!

- Jaj, igen, ne haragudj! - és visszahőkölt, mintha szégyellne magát. Aztán felemelte a kezét, és az éjszaka legmerészebb, legmeghökkenőbb szaltóját mutatta be. Ekkor mintha csoda történt volna: a városka főterén ismét megjelent a toronyóra, mutatói készen állva a munkára. Valóban különleges darab volt, ám Flabelino rá sem hederített.

- Tudod, az én földijeim nem szeretik az órákat. Egyikünk sem szereti. A tündérek, a manók, a dzsinnek sem, senki. Nekünk nincs szükségünk órára. Mi sokkal szabadabban élünk, mint az emberek.

- Akkor miért loptad el a toronyóránkat? - kíváncsiskodott a kislány.

- Ez volt az egyetlen módja annak, hogy veled találkozhasak - árulta el Flabelino, majd mélyen meghajolt, és egy szempillantás alatt eltűnt. Ez alatt Ugri folyamatosan a könyvet bámulta.

- Kérlek szépen, olvass fel nekünk egy történetet! - fordult a kislányhoz.

- Hangosan - kérte Inci.

A kislány kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdett. Előadása annyira lenyűgözte őket, hogy azt sem hallották, amikor a toronyóra hetet ütött. A város lakói azonban felébredtek a bim-bamozásra, és boldogan futottak a térre. Megköszönték a kislánynak a segítséget, és bocsánatot kértek tőle, amiért olyan komiszul viselkedtek. Megígérték, hogy soha többé nem hívják Álomszuszeknek.

Azóta a kislány nem fél álmra hajtani a fejét. Békésen alszik, mint a tej, és a világ legszebb álmait álmodja.